

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Krivánkové ve věci

žalobce: V. S., nar. X, státní příslušnost X,
zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem, Archangelská 1, 100
00 Praha 10,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064, náměstí
Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2018, č.j. MV-44749-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 31. 1. 2018, č.j. OAM-22553-22/DP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny pro nesplnění podmínky podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

2. K žalobcovu odvolání byl rozhodnutím žalované ze dne 21. 11. 2018, č.j. MV-44749-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněn výrok prvoinstančního rozhodnutí tak, že žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se nevydává podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se i přes výzvu nepodařilo prokázat splnění podmínky podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (žalobce nedoložil dostatečné prostředky k pobytu na území ČR).
3. Žalobou ze dne 12. 12. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou poštou dne 14. 12. 2018, se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a též rozhodnutí prvoinstančního.
4. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

5. Žalobce napadenému rozhodnutí vytkl, že správní orgán nesprávným způsobem zjistil a zhodnotil skutkový stav věci, v důsledku čehož došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, jakož i k nesprávné aplikaci zákonných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalovaná porušila § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami.
6. Žalovaná se dopady rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zabývala pouze formálně a zcela přehlédla ustanovení článku 9 odst. 1 a článku 10 odst. 1, 2 Úmluvy o právech dítěte publikované pod č. 104/1991 Sb. a mající právní sílu ústavního zákona, tedy zákona nadřazeného zákonu o pobytu cizinců.
7. Žalovaná nesprávným způsobem vyhodnotila skutkovou situaci, kdy v rozporu s § 3 správního řádu nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaná neakceptovala doklady prokazující příjmy tchyně, tchána a švagrové, se kterými žalobce, jeho manželka a dítě sdíleli společnou rodinnou domácnost a jsou osobami blízkými ve smyslu § 22 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „NOZ“). Přístup, který zvolila žalovaná, v podstatě znamená diskriminaci rodin s matkou dítěte pobírající rodičovský příspěvek, neboť rodičovský příspěvek logicky nedosahuje minimální výše úhrnného měsíčního příjmu rodiny, a to navíc v době, kdy je sloučení rodiny nanejvýš vhodné, neboť to vyžaduje zájem nezletilého dítěte ve věku do 4 roků. V daném případě manželce žalobce nezbylo než bydlet a uspokojovat své potřeby v rámci širší rodiny. S touto skutečností je v rozporu i závěr žalované, že není v zájmu České republiky, aby na území ČR pobývali cizinci závislí na dávkách státní sociální podpory, když s výjimkou rodičovského příspěvku žalobce ani jeho manželka nečerpali žádné dávky. Právě z tohoto důvodu vyhledali podporu rodiny, kterou však žalovaná zcela v rozporu se zákonem za rodinu nepovažuje.
8. Žalovaná dále porušila § 50 odst. 3 správního řádu, když nezjistila všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Žalobce žalované vytýkal, že pokud zmocněný zástupce řádně a včas nereagoval na výzvu k doplnění žádosti, pak měla vyzvat přímo žalobce, neboť se jednalo o povinnost, kterou měl splnit přímo žalobce, a nikoliv zmocněný zástupce. Pokud by žalobce o této povinnosti věděl, zcela nepochybně by výzvě vyhověl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

9. Dále byl porušen § 51 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgán nepoužil všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. I zde žalobce namítal, že žalovaná měla jednak použít k důkazu doklady osvědčující příjmy širší rodiny, tedy tchána, tchýně a švagrové, se kterými žalobce sdílel společnou rodinnou domácnost. Dále měla žalovaná, pokud nebyla spokojená s doloženým stavem příjmů, vyzvat přímo žalobce, neboť se jednalo o povinnost, kterou měl splnit přímo žalobce, nikoliv zmocněný zástupce.
10. V neposlední řadě došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí v odůvodnění nepřesvědčilo žalobce o správnosti postupu správního orgánu, který se v odůvodnění rozhodnutí zcela nevypořádal se všemi důkazy a tvrzeními žalobce.
11. Žalobce dále namítal, že v této souvislosti nelze přehlédnout též rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, kterým již bylo několikrát judikováno, že je třeba vždy pečlivě zvažovat míru společenské závažnosti jednání cizince na straně jedné a míru zásahu do soukromého a rodinného života cizince na straně druhé. Žalobce je toho názoru, že napadené rozhodnutí, které je pro něj v podstatě likvidační, je v hrubém nepoměru se závažností jeho údajného prohřešku, především s ohledem na integraci žalobce do ČR, na jím zajištěný zdroj obživy ve formě živnostenského oprávnění a zejména s ohledem na zájem nezletilého dítěte, aby vyrůstalo s oběma rodiči.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

12. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 20. 2. 2019. Skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí byl dle žalované dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí. Žalovaná své závěry argumentačně podpořila závěry vyjevenými v prvoinstančním, resp. napadeném rozhodnutí, a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] První rozhodnutí krajského soudu, rozsudek Nejvyššího správního soudu

13. Krajský soud v Plzni (dále jen „soud“) rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 13. 1. 2021, č.j. 30 A 313/2018-69 (dále jen „první rozhodnutí krajského soudu“ nebo „rozsudek ze dne 13. 1. 2021, č.j. 30 A 313/2018-69“), když se zabýval čtyřmi žalobními body. Zaprvé, správní orgány neakceptovaly stran prokázání úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení doklady *„prokazující příjmy tchýně, tchána a švagrové, se kterými žalobce, jeho manželka a dítě sdíleli společnou rodinnou domácnost a jsou osobami blízkými ve smyslu § 22 NOZ“*. Zadruhé, nereagovali žalobcův zmocněný zástupce řádně a včas na výzvu k doplnění žádosti, měl být ke splnění povinnosti vyzván přímo žalobce, neboť se jednalo o povinnost, kterou měl splnit přímo žalobce, a nikoliv zmocněný zástupce. Zatřetí, správní orgány se v odůvodnění rozhodnutí zcela nevypořádaly se všemi důkazy a tvrzeními žalobce a začtvrté byla uplatněna tvrzení o nedostatečném posouzení dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
14. Krajský soud shledal důvodnou jen čtvrtou námitku a konstatoval, že byla nedostatečně posouzena přiměřenost zásahu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
15. Nejvyšší správní soud (ke kasační stížnosti žalované) zrušil první rozhodnutí krajského soudu, a to rozsudkem ze dne 13. 12. 2022, č.j. 6 Azs 75/2021-25 (dále jen „rozsudek NSS“).

[V] Nové rozhodnutí krajského soudu

16. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

17. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, *soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*
18. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, *soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.*
19. Podle § 110 odst. 4 soudního řádu správního, *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*
20. Při jednání před soudem dne 13. 1. 2021 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci. Po zrušení prvního rozhodnutí krajského soudu žalobce trval na ústním projednání věci, kteréžto proběhlo dne 22. 2. 2023. Žalobce při něm akcentoval možný zásah do soukromého a rodinného života, žalovaná setrvala na svém stanovisku.
21. Žaloba není důvodná.
22. Jak je uvedeno výše, soud shledal první tři okruhy žalobních tvrzení (neakceptování předložených dokladů stran prokázání úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení; nevyzvání k doplnění žádosti přímo žalobce; správní orgány se v odůvodnění rozhodnutí zcela nevypořádaly se všemi důkazy a tvrzeními žalobce) nedůvodnými, čtvrtému (nepřiměřenost z hlediska dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života) naopak přitakal.
23. Kasační stížnost žalované mířila, z logiky věci, na tu část rozsudku ze dne 13. 1. 2021, č.j. 30 A 313/2018-69, ve které soud přitakal žalobě (= čtvrtý okruh žalobních námitek). Pouze k této části se také vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku a zavázal Krajský soud v Plzni vysloveným právním názorem.
24. Naopak, stran první, druhé a třetí skupiny žalobních námitek krajský soud takto zavázán nebyl (kasační soud se těmito námitkami nezabýval). Zároveň soud dospěl k závěru, že není důvod odchytil se v tomto směru od názoru vyjeveného v rozsudku ze dne 13. 1. 2021, č.j. 30 A 313/2018-69. Pro přehlednost tedy opakovaně konstatuje, že první tři okruhy žalobních námitek nebyly důvodné, a to z následujících důvodů.
25. Prvoinstančním rozhodnutím bylo, ve spojení s rozhodnutím napadeným, rozhodnuto tak, že žalobcova žádost „*se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se nevydává podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a), neboť se i přes výzvu nepodařilo prokázat splnění podmínky podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 14. 8. 2017*“.
26. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
27. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim^{9d)} členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem^{9e)} nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti. Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Poznámka 9d) odkazuje na zákon o životním a existenčním minimu, poznámka 9e) pak na zákon o státní sociální podpoře.

28. Žalobce předně namítal, že správní orgány neakceptovaly stran prokázání úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení doklady „*prokazující příjmy tchýně, tchána a švagrové, se kterými žalobce, jeho manželka a dítě sdíleli společnou rodinnou domácnost a jsou osobami blízkými ve smyslu § 22 NOZ*“. Námitka nebyla důvodná.
29. Zákon o pobytu cizinců v tomto případě jasně hovoří o úhrnném měsíčním příjmu rodiny po sloučení. Bylo proto třeba vycházet z okruhu osob, které by tvořily žalobcovu rodinu po žádaném sloučení. Žalobce žádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je takovou žádost oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem. Ve smyslu uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců, jehož aplikace tu, na rozdíl od občanského zákoníku, připadá do úvahy, je pak nutné považovat za rodinu po sloučení pouze žalobce, jeho manželku a syna, nikoliv široké příbuzenstvo z manželčiny strany. V tomto duchu pak bylo nutné hodnotit i příjem takové rodiny. Správní orgány proto nepochybily, když odmítly akceptovat doklady o příjmu žalobcova tchána, tchýně a švagrové. A protože úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nedosahoval v takovém případě potřebné výše, žalobce uvedenou zákonnou povinnost nesplnil.
30. Nedůvodná byla i námitka, že nereagoval-li žalobcův zmocněný zástupce řádně a včas na výzvu k doplnění žádosti, měl být ke splnění povinnosti vyzván přímo žalobce, neboť se jednalo o povinnost, kterou měl splnit přímo žalobce, a nikoliv zmocněný zástupce.
31. Podle § 34 odst. 2 věty první správního řádu platí: „*S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci.*“ Za situace, kdy má účastník řízení něco osobně vykonat, považuje správní teorie i soudní judikatura např. povinnost dostavit se na předvolání příslušného správního orgánu k výsledku (viz § 59 správního řádu) nebo o povinnost podrobit se výsledku ve sporném řízení, který nelze nahradit výsledkem jeho zástupce (viz § 141 odst. 6 správního řádu). Tu se písemnosti doručují jak jeho zástupci, tak i přímo zastoupenému účastníkovi řízení. V žalobcově věci, resp. v případě splnění povinnosti předložit zákonem a následně výzvou požadované doklady, se však o případ předvídaný v § 34 odst. 2 věty první správního řádu nejednalo. Správní orgán tak nebyl povinen zaslat výzvu přímo žalobci.
32. Nedůvodné bylo i tvrzení, že se správní orgány v odůvodnění rozhodnutí zcela nevypořádaly se všemi důkazy a tvrzeními žalobce. Žalobce totiž vůbec neuvedl, jaká konkrétní tvrzení a jaké konkrétní důkazy zůstaly opomenuty. K takto obecně formulované námitce může soud pouze konstatovat, že ji lze vypořádat stejně obecně, a to závěrem, že tyto nedostatky neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

33. Žalobce dále namítal nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
34. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
35. Stran čtvrté skupiny žalobních tvrzení zaujal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku tento názor (zvýraznění podtržením provedl krajský soud):

„[24] Na rozdíl od neudělení oprávnění podle § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který výslovně stanovuje podmínku přiměřenosti důsledků rozhodnutí, zejména vzhledem k dopadům do soukromého a rodinného života cizince, § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců takovou podmínku výslovně neuvádí. Krajský soud správně poukázal na skutečnost, že povinnost správních orgánů zabývat se přiměřeností dopadů jejich rozhodnutí ve věcech pobytu cizinců může vedle zákona o pobytu cizinců plynout také přímo z mezinárodních závazků České republiky, konkrétně na základě Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[25] Z judikatury Nejvyššího správního soudu ovšem také vyplývá, že taková povinnost správních orgánů je podmíněna tím, že cizinec ve správním řízení nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života (a tedy porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) namítá (viz např. rozsudek ze dne 1. 12. 2021, č. j. 6 Azs 398/2020-34, vztahující se k řízení o povolení trvalého pobytu).

[26] Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod totiž negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění nebo nejvýhodnější pobytový status. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění, případně o vyhoštění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince. Totéž platí o čl. 9 a čl. 10 Úmluvy o právech dítěte, na něž žalobce odkázal v žalobě.

[27] Míra a intenzita poměřování zájmů s právem na soukromý a rodinný život a právy dítěte je přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. V této souvislosti platí, že břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění. Je to totiž především sám žadatel, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a života dítěte a kdo nejlépe může vylíčit specifika svého soukromého a rodinného života či života dítěte do té míry, aby mohla být položena na misku vah proti veřejným zájmům, které případně brání udělení pobytového oprávnění. Jde o informace z jeho vlastní soukromé až intimní sféry a jejich sdělení závisí výlučně na vůli žadatele. Proto je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážít nad jinými zájmy a hledisky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2021, č. j. 5 Azs 393/2018-36).

[28] Čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod výslovně připouští možnost státního orgánu do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života zasahovat v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti, například v zájmu hospodářského blahobytu země. Podmínka doložení úhrnného příjmu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v určité minimální výši dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je v tomto ohledu legitimním zásahem do práva na sloučení rodiny. Účelem je zamezit tomu, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt, resp. celá jeho rodina, byli předem zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48). Stejně tak ani právo dítěte dle čl. 10 Úmluvy o právech dítěte není absolutní a lze jej za stanovených podmínek omezit.

[29] Zákon kogentním způsobem stanovuje předpoklady pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu, tyto však žalobce nesplnil a zároveň v řízení před správními orgány nepřiměřenost neudělení povolení vůbec netvrdil, natož aby uváděl konkrétní skutečnosti, které by měly být zohledněny správními orgány při hledání spravedlivé rovnováhy mezi právem na respektování soukromého a rodinného života či právy jeho nezletilého dítěte na straně jedné a konkurujícími veřejnými zájmy na straně druhé. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím zmocněného zástupce blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil. Námitku rozporu s mezinárodními smlouvami (konkrétně s čl. 9 odst. 1 a čl. 10 odst. 1, 2 Úmluvy o právech dítěte) uplatnil až v žalobě podané ke krajskému soudu, přičemž ani v žalobě tuto námitku žádnými osobními skutečnostmi nekonkretizoval kromě toho, že zdůraznil nízký věk dítěte.

[30] Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovanou, že nebyla-li ve správním řízení vznesena konkretizovaná námitka nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce či jeho manželky a syna, neměly správní orgány povinnost se otázkou přiměřenosti zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života z úřední povinnosti zabývat podrobně a v odůvodnění rozhodnutí tuto otázku vypořádávat rozsáhleji, než jak učinily. Zrušení rozhodnutí žalované krajským soudem pro nepřezkoumatelnost proto nebylo opodstatněné.“

36. Žalobce stran dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života při jednání soudu dne 22. 2. 2023 doplnil, že mu byl v mezidobí poskytnut úvěr ze stavebního spoření, zakoupil nemovitost a jeho syn byl přijat do první třídy základní školy. Zároveň uvedl, že podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Vše prokazoval listinami (viz níže).
37. Soud nemohl k těmto skutečnostem přihlédnout. Jak vyplývá z § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Rozhodující tedy bylo, jak žalobce prokazoval předmětný dopad rozhodnutí ke dni, kdy rozhodovaly správní orgány, tedy nejpozději ke dni 21. 11. 2018. A ve vztahu k tomu byl krajský soud jednoznačně zavázán Nejvyšším správním soudem.
38. Ve světle argumentů vyjevených v rozsudku NSS proto soud konstatuje nedůvodnost i čtvrtého okruhu žalobních námitek.
39. Jelikož žaloba není důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Soud pro úplnost uvádí, že neprovedl žalobcem navržené důkazy (rozhodnutí 20. základní školy v Plzni ze dne 19. 4. 2021 o přijetí S. S. k základnímu vzdělávání do I. třídy; smlouvu ze dne 24. 6. 2022 o překlenovacím úvěru a úvěru ze stavebního spoření uzavřenou mezi žalobcem a Raiffeisen stavební spořitelnou a.s.; výpis z katastru nemovitostí dokumentující SJM žalobce a jeho manželky; potvrzení Ministerstva vnitra ze dne 21. 2. 2023 o tom, že žalobce podal ke dni 20. 2. 2023 žádost o prodloužení doby platnosti povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k dlouhodobému pobytu; účastnický výslech žalobce), neboť by to bylo vzhledem k důvodům, které vedly soud k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné.

[VI] Náklady řízení

41. Pro výrok o náhradě nákladů řízení je rozhodující finální úspěch, nikoliv mezitímní úspěch v řízení o kasační stížnosti. Plný úspěch ve věci tak měl žalovaný správní orgán, který by měl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. 2. 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu